



Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

W nagłówku, po lewej stronie, znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, dnia 22 października 2025 r.

Sygn. akt KR I R 48/25

DECYZJA nr KR I R 48b/25

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Robert Kropiwnicki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch,
Sławomir Potapowicz, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski, Anna
Wierzbica,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 października 2025 r.,
w sprawie decyzji Naczelnika Dzielnicy Warszawa -Wola z dnia 1 lipca
1978 r. znak TV - 632/301/76/AN,
z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora
Regionalnego w Warszawie, A [REDACTED] M [REDACTED] K [REDACTED], H [REDACTED]
C [REDACTED]-K [REDACTED],

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o
szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji
reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych
z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9
marca 2017 r.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz art.
105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania
administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 i Dz. U. z 2025 r. poz. 769,
dalej: k.p.a.),

orzeka:

umorzyć postępowanie rozpoznawcze przed Komisją w sprawie o sygn.
akt KR I R 48/25, dotyczącej decyzji Naczelnika Dzielnicy Warszawa-Wola
w Warszawie z dnia 1 lipca 1978 r. znak TV-632/301/76/AN w całości.

UZASADNIENIE

I.

Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją.

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 16 ust. 1 i 2 w zw. z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. postanowieniem z dnia 17 września 2018 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. KR VI R 19/18 w przedmiocie ostatecznej decyzji Naczelnika Dzielnicy Warszawa-Wola w Warszawie z dnia 1 lipca 1978 r. znak TV-632/301/76/AN, ustalającej odszkodowanie za część nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wałbrzyskiej, róg Studenckiej 24 oznaczonej jako „W[REDAKTED] S[REDAKTED] nr [REDAKTED]” o powierzchni 801 m².

Decyzją z dnia 23 marca 2021 r. nr KR VI R 19b/18, Komisja stwierdziła nieważność decyzji Naczelnika Dzielnicy Warszawa-Wola z dnia 1 lipca 1978 r. znak TV-632/301/76/AN.

W ocenie Komisji, prowadzenie przez Naczelnika postępowania o ustalenie odszkodowania z udziałem J[REDAKTED] i P[REDAKTED] K[REDAKTED] (którzy przelali w 1955 r. prawa i roszczenia wynikające z dekretu do przedmiotowej nieruchomości na rzecz Z[REDAKTED] K[REDAKTED]), a następnie skierowanie do nich decyzji stanowi przesłankę nieważności decyzji określoną w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.

W ustawowym terminie, skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniosło Miasto Stołeczne Warszawa, zaskarżając decyzję w całości i domagając się uchylecia tego aktu administracyjnego w zakresie objętym skargą.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2021 r. sygn. akt I SA/Wa 1167/21, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę.

Sąd podzielił stanowisko Komisji, że decyzja z dnia 1 lipca 1978 r. była dotknięta wadą nieważności, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. to jest skierowana została do podmiotu który nie był stroną (tj. do J[REDACTED] i P[REDACTED] K[REDACTED], którzy utracili status strony w wyniku zawarcia umowy przelewu z 1955 r.).

Powyższy wyrok został zaskarżony przez Miasto Stołeczne Warszawa skargą kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2025 r., sygn. akt I OSK 1469/22, Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok i zaskarżoną decyzję.

Zdaniem sądu, fundamentalne znaczenie w tej sprawie ma uchwała składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I OPS 1/23, w której stwierdzono, że stronie umowy przelewu wierzytelności nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. w postępowaniu administracyjnym. Jakkolwiek uchwała ta dotyczyła bezpośrednio postępowań o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na podstawie art. 7 dekretu, to jej ratio legis, ma zastosowanie również w niniejszej sprawie, dotyczącej postępowania odszkodowawczego. Stosując zatem tę wykładnię do stanu faktycznego niniejszej sprawy, to w ocenie sądu należało uznać, że J[REDACTED] K[REDACTED] i P[REDACTED] K[REDACTED], jako byli właściciele nieruchomości, zachowali status strony w postępowaniu administracyjnym o odszkodowanie, pomimo zawarcia umowy przelewu z 1955 r. na rzecz Z[REDACTED] K[REDACTED]. W rezultacie, decyzja Naczelnika z dnia 1 lipca 1978 r., przyznająca im

odszkodowanie, została skierowana do podmiotów będących stronami w sprawie w rozumieniu prawa administracyjnego. Oznacza to, że decyzja Komisji stwierdzająca nieważność na podstawie art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. była wadliwa, gdyż opierała się na błędnym założeniu, dotyczącym utraty przez byłych właścicieli przymiotu strony.

Rozpoznając ponownie sprawę organ w pierwszej kolejności zbada materiał dowodowy w kontekście zaistnienia przesłanek umorzenia z mocy prawa postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności.

Obecnie przedmiotowa sprawa prowadzona jest pod sygnaturą akt KR I R 48/25, o czym poinformowano w dniu 10 lipca 2025 r. w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości

Zawiadomieniem z dnia 22 sierpnia 2025 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 22 sierpnia 2025 r.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1.Opis nieruchomości.

1.1. Przedwojenna nieruchomość hipoteczna oznaczona była jako „W [REDACTED] S [REDACTED] Nr [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED]”, a w skład niej wchodziła działka nr [REDACTED] o łącznej powierzchni 1194 m², położona w Warszawie przy zbiegu ulicy Wałbrzyskiej i Studenckiej.

1.2. Obecnie nieruchomość wchodzi w skład działek ewidencyjnych nr: 188/1 (ujęta w KW nr [REDACTED]), 185/1 (ujęta w KW nr [REDACTED]), 185/6 (ujęta w KW nr [REDACTED]). Wszystkie działki znajdują się w obrębie [REDACTED] i są niezabudowane. Właścicielem działek jest Miasto Stołeczne Warszawa oraz Gmina Warszawa Centrum.

2. Przedwojenni właściciele nieruchomości oraz ich następcy prawni.

2.1. Przedwojennymi właścicielami przedmiotowej nieruchomości byli J [REDACTED] i P [REDACTED] z C [REDACTED] małż. K [REDACTED] (zaświadczenie Państwowego Biura Notarialnego w Warszawie L.dz. [REDACTED] z dnia [REDACTED] sierpnia 1976 r.).

3. Objęcie gruntu w posiadanie. Wniosek dekretowy.

3.1. Grunt przedmiotowej nieruchomości został objęty w posiadanie przez gminę 25 listopada 1948 r. tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 27 Rady Narodowej i Miejskiego m. st. Warszawy. Termin składania wniosków w trybie art. 7 ust. 1 dekretu upływał 25 maja 1949 r. Wniosek o przyznanie prawa własności czasowej nie został złożony przez dawnych właścicieli.

4. Przelew praw i roszczeń do nieruchomości.

4.1. Aktem notarialnym z dnia [REDACTED] maja 1955 r., Rep. Nr [REDACTED], J [REDACTED] i P [REDACTED] małż. K [REDACTED] wszelkie prawa i roszczenia z tytułu przejęcia

przez Państwo na własność nieruchomości nr [REDACTED] o pow. 1194 m² wchodzącej w skład księgi wieczystej „W [REDACTED] S [REDACTED] nr [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED]”, przenieśli na rzecz Z [REDACTED] K [REDACTED], za cenę [REDACTED] złotych. Małżonkowie K [REDACTED] w akcie notarialnym oświadczyli, że przedmiotowa działka stanowi teren niezabudowany i jest położona w Warszawie na Służewcu, przy zbiegu ulicy Wałbrzyskiej i Studenckiej, oraz że wniosku o przyznanie im prawa własności czasowej do przedmiotowej działki nie złożyli.

4.2. W dniu 30 lipca 1965 r. Z [REDACTED] K [REDACTED] złożył do Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Mokotów wniosek o ustanowienie na jego rzecz prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu. Wniosek ten decyzją Urzędu Dzielnicy Gminy Warszawa -Mokotów z dnia [REDACTED] czerwca 1993 r. nr [REDACTED] został rozpoznany odmownie. Od powyższej decyzji Z [REDACTED] K [REDACTED] wniósł odwołanie.

Decyzją z dnia [REDACTED] grudnia 1993 r. nr [REDACTED], Prezydent m.st. Warszawy uchylił w całości decyzję nr [REDACTED] i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

5. Postępowanie przed Naczelnikiem Dzielnicy Warszawa-Wola w Warszawie i decyzja z dnia 1 lipca 1978 r. znak TV-632/301/76/AN.

5.1. Decyzją z dnia 1 lipca 1978 r. znak TV-632/301/76/AN, Naczelnik Dzielnicy Warszawa-Wola w Warszawie na podstawie art. 7, 8, 12, 14, 53 i 55 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości po rozpatrzeniu sprawy odszkodowania za część

nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wałbrzyskiej róg Studenckiej 24, oznaczonej jako „W[] S[]” nr [] o powierzchni 801 m² z ogólnej powierzchni 1194 m²”

I. ustalił odszkodowanie za grunt w kwocie [] złotych;

II. przyznał to odszkodowanie na rzecz J[] K[] i P[] K[],

do wypłaty przyznanego odszkodowania zobowiązał Wojewódzki Zarząd Dróg i Mostów w Warszawie.

6. Spadkobiercy dawnych właścicieli.

6.1. J[] K[] zmarł w dniu [] lipca 1991 r. Spadek po nim, na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia [] sierpnia 1991 r. sygn. II Ns [], nabyli: żona P[] R[] K[] oraz syn L[] K[] po 1/2 części spadku każde z nich.

6.2. P[] R[] K[] zmarła w dniu [] maja 2005 r. Spadek po niej, na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia [] września 2020 r. sygn. II Ns [], nabyła w całości wnuczka A[] M[] K[].

6.3. L[] K[] zmarł [] listopada 2000 r. Spadek po nim, na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia [] stycznia 2002 r. sygn. akt I Ns [], nabyła w całości H[] C[] K[].

7. Wznowienie z urzędu postępowania w sprawie odszkodowania za przedmiotową nieruchomość.

7.1. Postanowieniem z dnia [REDAKTED] grudnia 1980 r. sygn.

[REDAKTED] w wyniku ujawnienia przez Z [REDAKTED] K [REDAKTED] faktu przelewu praw do nieruchomości przy ul. Wałbrzyskiej, róg Studenckiej 24 przez małż. J [REDAKTED] i P [REDAKTED] K [REDAKTED] na jego rzecz, Zastępca Kierownika Wydziału Terenów Urzędu Dzielnicowego Warszawa-Wola wznowił z urzędu postępowanie w sprawie odszkodowania za przedmiotową nieruchomość, w której sprawa została zakończona decyzją ostateczną z dnia 1 lipca 1978 r.

7.2. Postępowanie w przedmiocie odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Wałbrzyskiej, róg Studenckiej 24, wznowione z urzędu nie zostało do dnia dzisiejszego zakończone. Orzeczenie z dnia 1 lipca 1978 r. nadal pozostaje w obrocie.

8. Sprzeciw prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

8.1. Pismem opatrzonym datą 3 kwietnia 2017 r. sygn. akt RP V Par [REDAKTED] Prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie złożył sprzeciw od ostatecznej decyzji z dnia 1 lipca 1978 r. znak TV-632/301/76/AN. Zaskarżonej decyzji zarzucił rażące naruszenie prawa w rozumieniu art 156 § 1 pkt 2 k.p.a. oraz art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. w zw. z art. 7, 77 oraz 107 k.p.a., poprzez skierowanie decyzji do J [REDAKTED] i P [REDAKTED] małżonków K [REDAKTED], podczas gdy w dacie wydania przedmiotowej decyzji nie przysługiwały im żadne prawa do przedmiotowej nieruchomości (albowiem na mocy aktu notarialnego z dnia [REDAKTED] maja 1955 r. przelali prawa i roszczenia do przedmiotowej nieruchomości na rzecz Z [REDAKTED]

K[REDAKOWANE]). Postępowanie w przedmiotowej sprawie do dnia dzisiejszego nie zostało zakończone.

9. Zgromadzony materiał dowodowy.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, tj.: akt postępowania rozpoznawczego o sygn. KR I R 48/25, akt Miasta Stołecznego Warszawy dot. przedmiotowej nieruchomości, kopii akt Prokuratury Regionalnej w Warszawie o sygn. RP V Pa [REDAKOWANE], kopii akt: Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi w Warszawie sygn. II Ns [REDAKOWANE] i Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XVIII K [REDAKOWANE], uwierzytelnionej kopii dokumentacji przekazanej przez Archiwum Państwowe w Warszawie.

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

W wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której m.in. umarza postępowanie rozpoznawcze (art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.).

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96a-96n, art. 114-122h, art. 127-144 i art. 156 § 2 tej ustawy.

Stosownie do treści art. 105 § 1 k.p.a. gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Bezprzedmiotowość, o której mowa w art. 105 § 1 k.p.a. oznacza brak podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy. Wiąże się to z brakiem któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co skutkuje tym, że nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie co do istoty. Zachodzi ona zatem w sytuacjach, gdy w świetle prawa materialnego i ustalonego stanu faktycznego nie mamy do czynienia ze sprawą administracyjną mogącą być przedmiotem postępowania.

Bezprzedmiotowość może mieć charakter podmiotowy, jak i przedmiotowy. Zawsze jednak oznacza brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Organ umarza więc postępowanie w sytuacji, gdy brak jest podstaw prawnych lub faktycznych do prowadzenia postępowania administracyjnego i do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Na aprobatę zasługuje przyjmowany w orzecznictwie pogląd, wedle którego istota bezprzedmiotowości postępowania polega na nastąpieniu takiego zdarzenia prawnego lub faktycznego, które spowodowało, że przestała istnieć ta szczególna relacja między faktem (sytuacją faktyczną danego podmiotu), a prawem (sytuacją prawną danego podmiotu), z którą prawo łączy obowiązek konkretyzacji normy w postaci wydania decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 467/11 i wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt IV SA/Wr 48/13). Decyzja o

umorzeniu postępowania nie rozstrzyga zatem o materialnoprawnych uprawnieniach i obowiązkach stron i jest równoznaczna z brakiem przesłanek do merytorycznego orzekania co do istoty sprawy. Jej wydanie jest obligatoryjne w przypadku bezprzedmiotowości (por. WSA w Opolu z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/Op 307/14).

Przedmiotem ponownego rozpatrzenia sprawy przez Komisję jest decyzja Naczelnika Dzielnicy Warszawa-Wola w Warszawie z dnia 1 lipca 1978 r. znak TV-632/301/76/AN ustalająca odszkodowanie za część nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wałbrzyskiej, róg Studenckiej 24. Rozstrzygnięcie to było pierwotnie kwestionowane przez Komisję, czemu dano wyraz w decyzji z dnia 23 marca 2021 r. Podstawę wydania tego ostatniego rozstrzygnięcia stanowiło przyjęcie, iż decyzja Naczelnika - wobec nie uwzględnienia zbycia praw i roszczeń z 1955 r. - została skierowana do osób nie będących stronami w sprawie. Tego rodzaju stan rzeczy miał zaś uzasadniać stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.

Sąd I instancji zaakceptował stanowisko Komisji, oddalając skargę Miasta Stołecznego Warszawy. Przedmiotowe stanowisko nie spotkało się jednak z aprobatą Naczelnego Sądu Administracyjnego. W jego ocenie, Sąd pierwszej instancji, aprobując stanowisko Komisji, naruszył przepisy prawa materialnego przez błędną wykładnię i zastosowanie norm dotyczących statusu strony w postępowaniach odszkodowawczych za nieruchomości warszawskie, w szczególności w świetle zasad wynikających z uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 10 kwietnia 2024 r. sygn. akt I OPS 1/23, co doprowadziło do bezpodstawnej akceptacji wadliwej decyzji Komisji stwierdzającej nieważność decyzji Naczelnika z 1978 r. na podstawie art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.

W ocenie NSA, rozpoznając ponownie sprawę Komisja w pierwszej kolejności zbada materiał dowodowy w kontekście zaistnienia przesłanek umorzenia z mocy prawa postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności.

Komisja jest związana tego rodzaju ocenami prawnymi i wskazaniem. W myśl art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

Ponownie rozpatrując sprawę, Komisja doszła do przekonania, iż dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy istotne znaczenie ma wykładnia prawa przedstawiona w ww. uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2024 r. I OPS 1/23, w której stwierdzono, że stronie umowy przelewu wierzytelności określonej w art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r., nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. do uzyskania prawa użytkowania wieczystego w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 powołanego dekretu.

Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu tej uchwały podkreślił, że źródłem interesu prawnego w rozumieniu art. 28 k.p.a. w sprawach dekretowych jest norma prawa publicznego, która wiąże określone uprawnienia z sytuacją prawną podmiotu będącego właścicielem nieruchomości w dacie wejścia w życie dekretu (lub jego następcą prawnym w rozumieniu dziedziczenia). Status strony w postępowaniu

administracyjnym związanym z dekretem jest nierozzerwalnie związany z pierwotnym tytułem własności i statusem osoby bezpośrednio dotkniętej skutkami działania aktu prawa publicznego, jakim był dekret. Czynność cywilnoprawna, taka jak umowa przelewu wierzytelności (praw i roszczeń), nie może samoistnie kreować statusu strony w postępowaniu administracyjnym, którego przedmiotem jest realizacja publicznoprawnych uprawnień wynikających z dekretu.

Zasady te, odnoszące się do postępowań o przyznanie prawa do gruntu, znajdują odpowiednie zastosowanie (per analogiam) do postępowań o przyznanie odszkodowania. Odszkodowanie to ma również charakter publicznoprawny, z tytułu uszczerbku majątkowego poniesionego przez byłego właściciela (lub jego następców prawnych sensu stricto) w wyniku działania dekretu. Zatem również, w postępowaniu odszkodowanie wszczętym na podstawie przepisów regulujących skutki dekretu (w tym przypadku art. 53 ustawy z 1958 r.) – jak to ma miejsce w tej sprawie – stroną legitymowaną do bycia adresatem decyzji administracyjnej przyznającej świadczenie pozostaje były właściciel lub jego następcy prawni (spadkobiercy), a nie nabywca roszczeń w drodze umowy cywilnoprawnej.

Oczywiste jest, że ani Komisja w dacie wydania swojej decyzji ani też Wojewódzki Sąd Administracyjny w dacie wydania wyroku nie mogli uwzględnić stanowiska wynikającego z powyższej uchwały. Jednakże przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Komisja jest związana poglądem wyrażonym w tej uchwale.

Centralnym zagadnieniem w niniejszej sprawie pozostaje ustalenie czy J. [REDAKTED] K. [REDAKTED] i P. [REDAKTED] K. [REDAKTED] posiadali status strony w postępowaniu administracyjnym zakończonym decyzją Naczelnika z 1978

r. przyznającą im odszkodowanie. Zagadnienie to jest nierozzerwalnie związane z oceną skutków prawnych umowy przelewu praw i roszczeń z dnia ■ maja 1955 r. zawartej pomiędzy J ■ K ■ i P ■ K ■ a Z ■ K ■.

Wskazać w tym miejscu należy, iż przyjęcie cywilnoprawnej skuteczności ww. umowy przelewu nie jest jednak równoznaczne z automatyczną utratą przez zbywców (J ■ i P ■ K ■) statusu strony w postępowaniu administracyjnym zmierzającym do realizacji roszczeń związanych z wywłaszczeniem na podstawie dekretu.

J ■ K ■ i P ■ K ■, jako byli właściciele nieruchomości, zachowali status strony w postępowaniu administracyjnym o odszkodowanie prowadzonym na podstawie ustawy z 1958 r., niezależnie od cywilnoprawnej skuteczności umowy przelewu praw i roszczeń z dnia ■ maja 1955 r. na rzecz Z ■ K ■. Czym innym jest bowiem swoboda zawierania umów w prawie cywilnym, a czym innym jest skonkretyzowanie uprawnień w sferze prawa administracyjnego i przypisanie tych uprawnień przez prawodawcę konkretnie określonym podmiotom. Strony umowy cywilnoprawnej nie mogą zatem oczekiwać, bez istnienia w tym zakresie niezbędnej normy prawa materialnego, że w wyniku tej umowy nastąpi podmiotowa zmiana uprawnienia przyznanego w dekrete warszawskim.

W rezultacie, decyzja Naczelnika Dzielnicy Warszawa-Wola z dnia 1 lipca 1978 r., przyznająca im odszkodowanie, została skierowana do podmiotów będących stronami w sprawie w rozumieniu prawa administracyjnego.

Niezależnie od powyższego podnieść należy, iż analiza nie wykazała, aby w sprawie wystąpiły inne przesłanki z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Tym samym niniejsze postępowanie rozpoznawcze przed Komisją stało się bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a., a więc winno być umorzone.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w sentencji decyzji.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; 1685, z 2025 r. poz. 769; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie

jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek -prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 § 1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1

k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b § 1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.

